

שני ציידים

אגדה טורקמנית

היה היו פעם שני ציידים. לא היו טובים מהם בכל הסביבה. הם הלכו בפסגות ההרים ומעולם לא חזרו הביתה בלי ציד. אך יום אחד נכנסו ליער חשוך. תעו בו כל היום דרך הצמחייה, בגדים שלהם נקרעו, התעייפו ולא פגשו שום חיות בר. אך בסוף פגש אותם רוח היער. הוא שאל: "ציידים, מה אתם עושים כאן, בתחום השלטון שלי? האם לא ידוע לכם שאני מעניש את כל מי שהורג חיות ביערות שלי?"

"רוח היער" ענו הציידים "באמת לא ידענו שהגענו ליער שלך. לא הצלחנו היום. תרמילי הציד שלנו ריקים וזה אומר שהנשים והילדים שלנו יישארו הערב רעבים. אנו בידך. תעניש אותנו או סלח לנו." רוח היער האמין לדבריהם ואמר: "ציידים אמיצים, דעו לכם שאני לא מטריד אנשים ישרים ותמיד עוזר לעניים!" והוא נתן לכל אחד מהם פנינה אחת. וכשהודו לו ונפרדו אמר: "תמכרו את הפנינים האלה בשוק. יתנו לכם תמורתן כסף שיספיק לכל חייכם. ורק תזכרו - אם מי ישאל אתכם מאין הפנינים, אל תספרו. אם תגלו - אמית אתכם!"

הציידים נפרדו מרוח היער והלכו
לשוק. ובשוק הסוחרים שאלו:
"איפה השגתם את הפנינים
הנהדרות האלה? כאלה ניתן למצוא
רק אצל הפדישח. אין לנו מספיק
כסף כדי לשלם לכם עבורן."
הציידים לא סיפרו דבר אבל הידיעה
על הפנינים נפלאות הגיעו מהר
לאוזני הפדישח. הביאו את הציידים
לפני השליט האכזר והוא שאל:
"תודו מיד, איפה גנבתם את
הפנינים?"
"אדוננו הרחום!" קראו הציידים
"אנחנו לא גנבים. אנו מתפרנסים
מציד. אם תרצה את הפנינים, קח
אותן. אך אם אינך רוצה שנמות, אל
תשאל מאין הן.

והפדישח אמר "מי שיתפוס את
הנמלטים יקבל פרס גדול" והשוטרים
רצו לחפש אותם. ובינתיים הציידים
הלכו בשוק ומכרו פנינים נהדרות.
שם תפסו אותם השוטרים והביאו
לפדישח. הפדישח היה כולו רעמים
וברקים:

"אם לא תודו איפה גנבתם את
הפנינים אוציא להורג אתכם ואת
ילדיכם!"

"רחם עלינו, הו הפדישח הגדול!"
השתחוו הציידים "המקום שבו
מצאנו את הפנינים נמצא רחוק
מהעיר. פנינים רבות שם. הן מונחות
שם מפוזרות בהמוניהן. אמור לווזיר
ללכת אתך וסע אחרינו. אנו נחזור

הפדישח התרגז יותר מאשר קודם
וציווה לשוטרים שלו:
"הכניסו את הגנבים לכלא!"
זרקו את הציידים לכלא אבל בלילה
הופיע אצלם רוח היער ושחרר
אותם.

"הבאתי לכם עוד כמה חופנים של
פנינים. תמכרו אותן בשוק ואם
הפדישח ישאל אתכם שוב אמרו לו:
'בוא עם הווזיר שלך אחרינו ליער
ואנו נראה לך מקום בו יש פנינים
לרוב'. תביאו את הפדישח ליער שלי
ומה יהיה הלאה - תשאירו לי."
כך אמר ונעלם.

בבוקר באו השוטרים לפדישח:
"הכלא ריק, אדוננו! הגנבים ברחו!"

לצוד ואתם תוכלו לאסוף פנינים כמה שרק תרצו."

הפדישח רצה מאוד לראות את הפנינים ויחד עם הווזיר יצא מיד לדרך.

רוח היער ראה אותם באים, פיזר פנינים על הארץ וגם שלח מולם איילות עם חישוקי זהב וכסף על צוואריהן. הפדישח מיהר כל כך להגיע לאוצרות שעבר לפני הציידים. והנה נס! הפדישח ראה איך הסוס שלו דורך על פנינים!

"אלוהים!" קרא הפדישח בהתפלאות "אני לוקח הכל אצל הנתינים שלי ומתברר שבארצי מונחים אוצרות ממש על פני האדמה!"

ויחד עם הוזיר הם התחילו לאסוף את הפנינים לתוך התרמילים שלהם. וכשמילאו את התרמילים ראו פתאום את האיילות הנהדרות עם חישוקי כסף וזהב על צוואריהן. הפדישח מתח את מיתר הקשת שלו ורצה לירות חץ עליהן אך אז הופיע מולו רוח היער על סוס שחור ענקי. "פדישח מעורר רחמים!" הוא נהם בקול כמו רעם "גזלת את עניי ארצך ועכשיו באת לגנוב גם אצלי?!" הוא לקח את הפדישח ביד אחת ואת הווזיר ביד שנייה והוריד אותם מהסוסים. "פשטו מיד את בגדיכם! מעתה תלבשו רק מה שלובשים אנשים פשוטים."

עבר זמן ורוח היער שחרר את
הפדישח והווזיר מהכלא החשוך.
הוא הביא אליהם את הנשים ואת
ילדיהם, נתן להם גמלים וקצת כסף
ושלח לארצות רחוקות. ולפני שיצאו
לדרך אמר:
"חיו מעמל שלכם ואל תחזרו הנה
לעולם, כי אם תחזרו אחסל אתכם
ואת כל הצאצאים שלכם."
באותו הרגע גם הציידים קיבלו את
צורתם הרגילה. הם מיד רצו לעזוב
את ארמון הפדישח, אך העם לא
הסכים לכך. הביאו אליהם את
הנשים ואת הילדים שלהם וביקשו
מהם לשלוט בארץ כפי שנחוץ,
בתבונה ובצדק.

רוח היער אזק אותם בשרשראות
ואת בגדיהם המפוארים מסר
לציידים. את אחד הלביש בבגדי
הפדישח אות השני בבגדי הווזיר
ואמר להם לפרידה:
"תתפסו את כס הפדישח ושלטו
בארץ שלכם כפי שאומר הלב שלכם.
כשיהיה צורך בכך אודיע לכם."
הציידים רכבו העירה, התיישבו
בארמון הפדישח והתחילו למשול
במדינה כפי שתבונה שלהם אמרה.
אנשי המדינה השתוממו. הנה
הפדישח והנה גם הווזיר ונוהגים
שונה. הם נותנים צדק לישרים
ומענישים את הנוכלים. דואגים
לאוכל ולבגדים לעניים.